

[Pürschel.]

lige saa liden Ret, som det er sagt nu, karakteriserede Domme, afsagte af Højesteret, som Klassesomme. Jeg tør vel gaa ud fra, at dette ikke vil gentage sig efter det, vi har oplevet her i Dag. Det er heller ikke saa forfærdelig længe siden, vi hørte den højtaerede Justitsminister sige om en Højesteretsdom, at den ikke vilde være blevet afsagt under visse Forudsætninger, hvori der laa en Tilkendegivelse af, at Dommen var politisk bestemt. (*Justitsministeren*. [Zahle]: Nej, det er en Misforstaaelse). Ja, saa er det i hvert Fald en stor Lykke for Justitsministeren, at jeg gør mig skyldig i denne Misforstaaelse, og han saaledes kan faa Lejlighed til at fralægge sig denne Udtalelse, thi jeg tror, den Opfattelse, jeg her gør mig til Talsmand for, er Offentlighedens.

Den Dom, vi her taler om, er jo afsagt i Henhold til Borgerlig Straffelovs § 119, Stk. 1, jfr. § 23. § 23 siger, at Anstifteren straffes, og § 119 fastsætter en Strafferamme af Hæfte eller Fængsel op til 6 Aar, saa det vil ses, at den Dom, der her er afsagt, ikke paa nogen Maade kan karakteriseres som en streng Dom. Det, der her foreligger, er af en saadan Art, at hvis det ikke forelaa med de specielle Omstændigheder, at det drejede sig om en Slags politisk Forsamling, og at det foregik overfor Politiet, men var sket Mand og Mand imellem, saa var det et Overfald paa sagesløs Person og vilde være en i den offentlige Mening vanærende Handling efter den Straf, der er idømt. Saadan er Forholdet, og det er det, som allerede i nogen Grad svækker den Aktion, som her finder Sted.

Man gaar ind for, at en Frihedshelt, en, der kæmper for de undertrykte, imod Samfundet, skal tages ud af Fængsel. Der er et vist ideelt Præg over dette, og dette ideelle Præg har naturligvis sin Baggrund i Forespørgernes egen Opfattelse af, hvorledes et Samfund bør indrette sig overfor de Folk, der ønsker at kæmpe for en anden Regeringsform end den, man har i Øjeblikket. For at faa et Indtryk af, hvorledes dette er, vender jeg, som saa ofte før, tilbage til den russiske Straffelov og ser, hvad der staar i den.

Der staar i denne Lovs § 58, Stk. 10, at Propaganda og Agitation, der opfordrer til Styrtten, Undergravning eller Svækkelse af Regeringsmagten eller til Udførelse af enkelte kontrarevolutionære Forbrydelser saavel som Udbredelse, Fremstilling eller Opbevaring af Skrifter af lignende Indhold

drager Frihedsberøvelse ikke under 6 Maaneder efter sig. Bliver lignende Handlinger begaaet ved Masseoprør, under Udnyttelse af religiøse eller nationale Fordomme hos Masserne, drager de efter sig de i § 58, Stk. 2, ommeldte Forholdsregler, og det er de sværeste Forholdsregler, det er Skydning, Erklæring for Arbejderfjende, Formuekonfiskation o. s. v.

Dette er altsaa Taksten i Rusland for dem, der begaar en politisk Forbrydelse af denne Art. De Herrer har netop ønsket, at deres Handlinger skulde betragtes ud fra et politisk Synspunkt. Saa er det jo, ligesom den moralske Indignation saadan alligevel mister noget af sin Styrke, naar man aabenbart erkender, hvad de Herrer gør — i det Øjeblik vi kom til Magten, vilde vi ikke nøjes med at give Folk, der optraadte paa den Maade, lumpne 6 Maaneders Fængsel — det er Minimum —, nej, hvis nogen virkelig gik ind i Arbejde, som de Herrer siger, paa at undergrave den bestaaende Ordning, omstyrte den, saa er det Skydning!

Se, naar man ønsker at indføre disse Tilstande — og det gør de Herrer jo, saa vidt jeg forstaar —, saa er det, jeg siger: tag den saa med Ro, naar der falder 6 Maaneders Fængsel, et uhyre humant Fængsel, hvor Manden har det overordentlig godt. (*Aksel Larsen*: Har De prøvet det?). Nej, men jeg ved nøjagtig, hvorledes det gaar til, det hører med til mit Embede at vide saadan noget.

Hvis man nu ikke behandler et saadant Forhold som en politisk Forbrydelse, men som noget andet, som Masseuroligheder forbundet med Ødelæggelse af Jernbaner eller lignende Færdsels- og Forbindelsesmidler, Drab, Brandstiftelse eller andet lignende, saa kommer det ind under den russiske Straffelovs § 59, 2det Stykke: Anstifteren og Føreren af saadanne Masseuroligheder saavel som alle Deltagere, der har begaaet en af de ovennævnte Forbrydelser eller har gjort sig skyldig i væbnet Modstand — og de Herrer var jo væbnede ved den Lejlighed, vi taler om —, straffes med Frihedsberøvelse ikke under 2 Aar forbundet med hel eller delvis Formuekonfiskation, under særdeles skærpende Omstændigheder anvendes de sværeste Forholdsregler: Skydning plus Formuekonfiskation. For de øvrige Deltagere Frihedsberøvelse indtil 3 Aar.

Hvis Masseurolighederne ikke har haft saa voldsomme Følger, kommer man ned paa en lidt mildere Takst: Naar Urolighederne er forbundet med aabenlys Ulydighed mod lovlige Befalinger af Statsorganer